

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 10 | 15. MAJ 1934 | 83. AARGANG

VELKOMMEN TIL DANMARK.

JOSEPH F. MERRILL

EMILY T. MERRILL

De Sidste Dages Hellige i Danmark ser med stor Glæde hen til Præsident og Søster Merrills forestaaende Besøg. Det er første Gang, de som officielle Repræsentanter besøger Danmark. Præsident Merrill overtog Embedet som Præsident for Den europæiske Mission efter Præsident Widtsoe, som rejste hjem før nogle Maaneder siden. Dr. Merrill har ligesom Præsident Widtsoe virket i mangfoldige Aar i Herrens Tjeneste. Han er en af de tolv Apostle. Dr. Merrill har indtaget ledende Stillinger indenfor Undervisningsvæsenet i U. S. A. De sidste 5 Aar har han staaet i Spidsen for Kirkens Undervisningsvæsen.

Vi haaber, at Præsident og Søster Merrill maa befinde sig godt hos os, og at de maa være inspirerede til at sige og gøre det, der vil være til vort sande Gavn og til Herrens Værks Forfremmelse i denne Del af Herrens Vingaard.

Vi er i Særdeleshed glade for at byde dem velkommen til vort Ungdomsstævne. Præsident Merrill er Medlem af Hovedbestyrelsen for de unge Mænd. Vi opmuntrer vore Søskende og Venner saavel i Danmark som i Norge til at besøge de Møder, som vil blive afholdt i Anledning af deres Besøg. Vi har endnu ikke modtaget et Program for deres Besøg i Norge, men vi henviser til Programmet for Møderne, som holdes i Danmark.

Præsident og Søster Merrill: Søskende, Venner og Missionærer hilser eder velkommen til Danmark.

Holger M. Larsen.

PROGRAM FOR PRÆSIDENT MERRILLS BESØG.

Følgende Møder vil blive afholdt i Anledning af Præsident Merrills Besøg i Danmark:

København .... Fredag den 18. Maj Kl. 19,30.
Esbjerg........ Søndag og Mandag den 20.—21. Maj.
Aarhus........ Tirsdag den 22. Maj Kl. 19,30.
Randers .... Onsdag den 23. Maj Kl. 14,30.
Aalborg .... Onsdag den 23. Maj Kl. 20,00.

Vi inviterer alle vore Søskende og Venner til at overvære disse Møder. Sangkorene har lovet os god Sang og Musik; og vi lover Dem gode og inspirerende Taler fra vore Gæster. Husk, at det ikke er hver Dag, vi har Lejlighed til at møde en af Herrens Apostle.

I PINSEN MØDES VI I ESBJERG.

Om nogle ganske faa Dage løber det tredie aarlige Ungdomsstævne i Den danske Mission af Stabelen. De to sidste Aars Stævner har været mægtige Sukces'er. Vi skulde gerne forfølge dette Maal videre. Og i Aar har vi en Trumf at byde paa, som vi ikke har haft de foregaaende Aar. Præsident og Søster Joseph F. Merrill fra det europæiske Hovedkvarter vil være til Stede og vil utvivlsomt sætte Prikken over I'et.

Disse Ungdomsstævner har den allerstørste Betydning for de unge i Missionen. De faar Lejlighed til at udvikle deres Talenter i fair Konkurrence. Endvidere gives der dem Anledning til at knytte mange Venskabsbaand. Jeg tror personligt, at mange af disse Venskaber, der indgaas, vil være til gensidig Gavn og vil vare for Livet. Ingen, der har overværet de sidste Aars Stævner, har undgaaet at lægge Mærke til den vidunderlige Aand, der har været til Stede saa vel blandt de unge som de ældre. Som Sidste Dages Hellige skulde vi være stærkt knyttede sammen i Evangeliets Baand.

Ungdomsstævnerne er et meget vigtigt Led i den Venskabskæde, hvori vi skulde være knyttede. Lad os vise vor Paaskønnelse af disse Stævner ved at være til Stede. Derfor, vel mødt i Esbjerg i Pinsen.

Orson B. West.

MINE PLIGTER OVERFOR MIT HJEM OG MIN FAMILIE.

Af Ældste *Emil Thomsen*, Silkeborg.

Jeg er taknemlig for det Emne, jeg har faaet at tale over, da jeg altid har betragtet mine Pligter overfor mit Hjem og min Familie som kære og glædelige eller bedre, at jeg har faaet Lov til at udføre disse velsignede Pligter.

Først maa jeg vel spørge: Hvad er et Hjem? Ja, nogle mener slet og ret, at det er det Sted, hvor de skal sove og spise, og hvor de forøvrigt kan være, naar de ikke kan være andre Steder, at Hustruen er der for at sørge for noget Mad til dem og for at holde Huset rent og passe eventuelle Børn o. s. v. Men dette er ikke nok til at skabe et virkeligt Hjem.

Jeg mindes at have læst, at Hjemmets Gud er Orden, dets Velsignelse er Kærlighed og Tilfredshed, dets Herlighed er Gæstfrihed og dets Krone er Gudsfrygt, og jeg tror, at jeg som Overhoved for min Familie har en Pligt til at virke for, at mit Hjem er i Besiddelse af disse Egenskaber, og først da

bliver det et virkeligt Hjem, og jeg tror, jeg har Pligt til at lære mine Børn det samme.

Kan der findes nogen større Sandhed end denne: at Gudsfrygt er Hjemmets Krone? Er der noget bedre end et Ordens og et Tilfredshedens Hjem, hvor Fader og Moder og Børn elsker hinanden og frygter og elsker deres Gud? Om det er aldrig saa fattigt et Hjem, kan det være et lykkeligt Kærlighedens og Tilfredshedens Hjem, blot hele Familien stræber efter det samme Maal. Det, der først og fremmest gør det til et lykkeligt Hjem, er daglig Efterlevelse af Bøn og Paakaldelse. Jeg skal ikke altid selv bede, men jeg har en Pligt til at lære mine Børn det samme. I mit Hjem skiftes vi alle til at bede, naar vi samles til de daglige Bønner. Alle Familiens Medlemmer bør have Lejlighed dertil. Hjemmet bør være det Sted, hvor vore Hjerters inderste Ønsker udøses for vor himmelske Fader.

Jeg tror, vi har Pligt til at lære vore Børn at arbejde. Lad os søge at faa vore Sønner til at lære en eller anden nyttig Haandtering, saa at de kan blive nyttige Samfundsborgere. Vi bør ogsaa sørge for, at vore Døtre oplæres til at blive dygtige Husmødre, saa de, naar de engang selv ønsker at danne deres Hjem, da er i Stand til at forestaa en Husholdning.

Alle Børn er født med en stærk Trang til at virke. Vi ser deres Ivrighed ved deres Leg fra de er ganske smaa. Men det drejer sig om stadig at søge denne Trang vedligeholdt; ellers gaar det, som vi saa ofte ser, at Barnet gaar og keder sig, naar det bliver ældre, véd ikke, hvad det skal gøre ved sig selv, og denne Kedsomhed gaar efterhaanden over til Dovenskab. Saa begynder de at ryge Cigaretter, Sindet sløves, Øjnene mister deres Glans, og de bliver efterhaanden til unyttige Væsener eller rettere: En Byrde for hele Samfundet. Og dette har vi en Pligt til at værne dem imod. Jeg tror, vi har Pligt til at interessere os for Arbejdet i Hjemmet og lette vore Hustruers Byrder saa meget som muligt. Der er saa ofte Mænd, der siger, at Kvinderne har det godt; de kan gaa hjemme hele Dagen, medens de (Mændene) maa gaa og slide fra Morgen til Aften. Stakkels kortsynede Væsener. Der er et gammelt Ordsprog, der siger:

Mandens Arbejde er fra Sol til Sol.
Men Kvindens er evigt, fra Pol til Pol.

Det kan jo ikke nægtes, at vore Hustruers Arbejdstid i al Almindelighed er meget længere end vor egen. Hun maa som oftest først op om Morgenen og sørge for Mad til Manden, og

hun er som Regel den sidste, der er færdig til at gaa i Seng om Aftenen. Og saa taler jeg endda ikke om de mange, der grundet paa de fortvivlede Samfundsforhold maa forlade Hjemmet og gaa paa Arbejde, medens Manden maa gaa arbejdslos. Naar hun kommer hjem fra Arbejde, maa hun i de fleste Tilfælde til at ordne alt i Hjemmet. De fleste Mænd finder det under deres Værdighed at udfore Husgerning. Det er imidlertid vor ufravigelige Pligt at støtte og hjælpe vore Hustruer i deres Arbejde; det giver hende Glæde og Opmuntring. Jeg har ret ofte hort Mænd sige, at de aldrig kysser deres Hustruer. Det betragtede de som noget barnagtigt Slikkeri. Hvorfor det? Jeg er netop saa slikken. Lad mig sige det her, at jeg i de 32 Aar, jeg har kendt min Hustru, aldrig har forladt hende for at gaa paa Arbejde eller andre Steder hen, uden at jeg først har givet hende et Kys til Farvel. Og naar jeg kommer hjem, kysser jeg hende atter. Og det samme er Tilfældet med alle vore Børn. Jeg vilde onske, at enhver Mand indenfor Kirken vilde vise sin Hustru det samme Hensyn. Lad os begynde vort Ægteskab og fortsætte det med at vise vore Hustruer, at vi er interesseret i deres Arbejde og Byrder ved at elske og hjælpe dem.

Jeg kan ikke skabe et Hjem alene. Der fordres en hel Families Enighed og Hengivenhed for at skabe og vedligeholde et fuldkomment Hjem for Sidste Dages Hellige. I mit Hjem er det ikke mig, der bestemmer, »hvor Skabet skal staa«. Det er heller ikke min Hustru. Men er der et Skab, der skal flyttes, eller der skal foretages andre Ting Hjemmet vedrørende, saa samles hele Familien og taler om det. Min Familie bestaar for Tiden af 7 Personer, og er der et eller andet, der skal droftes angaaende Forholdet i Hjemmet eller Familien, saa samles vi og lægger Raad op om de forskellige Ting. Et saadant Familieraad skaber Enighed, Tilfredshed, Kærlighed, Selvtillid og Ansvarsfølelse.

Maa Gud styrke og hjælpe os til at gøre vore Pligter mod vore Familier, vore Hjem, saa at vi maa gore disse til fuldkomne Hjem og fremfor alt til Gudsfrygtens, Gæstfrihedens, Kærlighedens og Tilfredshedens Hjem er min Bon i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Tale holdt ved Aarhus Distrikts Foraarskonference 22. April 1934.)

AKTUELLE SPØRSMAAL.

Bemerkninger om hvad vi bør lese.

Paa foranledning av mitt inserat i nr. 8 har enkelte av søskende bedt mig gi en pekepinn om, *hvad* de bør lese. Jeg vilde gjerne bror red. faa svare gjennem »Stjernen«.

Selvsagt maa studiet av kirkens bøker og standardverker være kjernen i ens lesning. Her ligger vår åndsutviklings rikeste kilder, som vi kanskje for sjelden benytter oss av.

Naar det gjelder skønnlitteraturen, synes det mig, som om det er lite, der holder maal. Mens *forfatteren* oftest skriver for å tekkes publikum, og lar *det* bestemme bokens kvalitet, ser *dikteren,* seeren, drømmeren sin vesentlige opgave i å forme det, som er i vekst. Han søker å tyde tidenes tegn og holde folket våkent mot det, som skal komme. I sin menneskeskildring søker han å trenge ned i sjelens inderste krinkelkroker og å gi et billede av det, han har funnet, enten folk liker det eller ei. Henrik Ibsen er en typisk representant for dikteren, som makter å forene fremtidssynene og menneskeskildringen til en enhet, hvor han dømmer og bedømmer nutiden i forhold til den virkelighet, som er (var) under forberedelse. Han maner til ansvar og til dom over selvet. Deri ligger årsaken til, at Ibsens diktning og samfundsdramaer blev mottatt med stormer av indignasjon. »Heldigvis, det er da bare dikt«, sier folk, naar de leser f. eks. »Brand«. Nei, la oss heller få Sigrid Undsets middelalderromaner. De er passende langt borte fra virkeligheten. Paradoksalt sagt kan man hevde, at målestokken på den gode bok er den indignasjon og motstand, den utløser hos kritikere og publikum.

Efter denne lille forhåndsbemerkning fra min side vil jeg derfor først paa listen sette *Ibsen.* »Brand« er fremdeles høidepunktet i den norske litteratur. *Bjørnson* har jo ogsaa skrevet mange gode ting. Men han var som bekjendt mer folkeføreren enn dikteren. *Garborgs* og *Hamsuns* ungdomsromaner er friske skudd i vår litterære stamme. Hamsun er jo nestor i dagens norske litteratur. Mange skryter svært av ham. Men romanene fra de senere år er, hvad man kan kalle selvplagiering. Mesteren på Nørholmen ser nu livet gjennem alderdommens briller. »Mens livet lever« (fra iår) er en elskverdig menneskeopfatning, hvor viddet lyser. Men den betyr ikke for vår tid, hvad »Sult« og »Markens Grøde« betydde for sin.

Den av sesongens bøker, som griper mest, fordi den skuer lengst og lodder dypest, er *Sandemoses* »En flyktnig krysser sitt spor«. Boken er en enestående analyse av vekselvirknin-

gen mellem samfund og individ under dettes utvikling. Skildringen har ibsenske trekk, som imponerer. Paa samme plan ligge *Hoel's* »Veien til verdens ende«, hvor dikteren kryper inn i et tre-fire års gammelt barn og søker å se livet med dets øine. Barnets utvikling og ungdommnes modning har *Hj. Waage* behandlet i sine 3 bøker. Her er skildret en kamp mellem indre livsutvidende og ydre hemmende krefter, som enhver M-mann bør lese om. Kampene og fasene i livsutviklingen har også *Duun* analysert i »Juvikfolket« og boken iår »Siste leveåret«. Andre skribenter, som står mellem dikteren og forfatteren, er *Christiansen* (beste bok: »Riket«), *Gudmundsson, Bojer, Jens Tvedt Fangen* og *Fønhus.* Av lyrikk kan *Stein Backes* »Nuets flamme« med rette få karakteristikken: et diktverk. Det minner om Bjørnsons salmer og Ibsens dikt på samme tid. Av skuespill er *Krogs* de betydeligste.

Plassen tillater ikke noen omfattende vurdering. Men jeg ønsker tilslutt å nevne nogen tidsskrifter, som med fordel kan erstatte ukepressen.

Det, som særpreger tiden, er jo, at vi lever i en krise og i et omskifte, verden aldri har sett maken til. Og det besynderlige ved forholdene er, at samtidig som jorden »flyter av melk og honning«, og et genialt produksjonsapparat venter på å overta lønnssliterens strev og frigjøre menneskene materiellt, saa dør tusener av sult. Millioner er arbeidsløse. De fleste av oss må ofte gi avkall på de mest nødtørftige livsgoder. Overflod og hunger går hånd i hånd. Og årsakene? Det er karakteristisk for, hvor vanskelig de er å finne, at ingen forfatter har behandlet spørsmålet. Men i en rekke — delvis nystartede — tidsskrifter er vanskeligheterne behandlet. Det resultat, som man mer og mer kommer til, er, at kriseårsakene er av *psykologisk* art. Den krise, vi gjennemlever idag, er en mentalitetskrise. Psykiske hemninger, falske forestillinger om omsetning og produksjon, kort sagt en forkjert psykisk innstilling til virkeligheten lammer menneskenes evne til å komme ut av utføret. Et karakteristisk utslag av denne innstilling er nettop, at vi opererer med systemer og konjunkturer, som er basert på *knapphet* av livsfornødenheter. Selvsagt kommer de tilkort, naar *fylde* foreligger.

Tidsskriftet »*Tenk*« gir utmerkede bidrag til forståelse av de kollektive misdannelser. En rekke av Nordens psykologisk skolerte eksperter uttaler sig. På samme plan ligger det utmerkede social-psykologiske organ »*Samfundsliv*«.

»*Janus*«, tidsskrift for nyorientering om ånds- og samfudsliv kan skryte av en europæisk medarbeiderstab. »*Frit ord*« er et forum for fri og udogmatisk diskusjon om tidens politiske, sociale og psykologiske fenomener. »*Kirke og Kul-*

tur« har utredninger om prinsipielle kirkespørsmål, som kan ha en viss interesse.

Som sagt, ovenstående er bare noen randbemerkninger. Men enhver bør supplere sin forståelse av tiden, vi lever i, og bidra til å gjøre den bedre. La oss arbeide med mottoet engang uttalt av Josef Smith: Jeg interesserer mig mer for de dennesidige spørsmål av sosial og moralsk art, enn før sjelens hinsidige frelse. *Ti det siste er alltid avhengig av det første.* (Citert efter hukommelsen).

Frithjof Fluge.

DEN DANSKE MISSION.

FESTDAGE I RANDERS GREN.

Det gamle danske Ordsprog siger: »Sent er bedre end aldrig«. Det er beklageligt, at vi gennem en Forglemmelse ikke har skrevet noget om Broder og Søster Marius Paulsens Sølvbryllup, som fandt Sted den 27. December 1933.

Broder Paulsen er Grensforstander for Randers Gren og er kendt af Søskende i hele Danmark. Sølvbrudeparret er godt kendt blandt Missionærerne, idet deres Hjem altid har været aabent før dem, ogsaa før Broder og Søster Paulsen blev Medlemmer af Kirken.

Dagen blev fejret paa ægte dansk Vis med et stort dækket Bord fra tidlig Morgen til sen Aften. Præsident Holger M. Larsen og 5 Missionærer var til Stede. Mange Opmærksomheder fra Søskende og Venner kom i Dagens Løb.

Selv om det er sent, ønsker vi gennem »Stjernen« at sende de bedste Ønsker om en lys og lykkelig Fremtid.

Maa Herren velsigne disse vore Søskende i rigeligt Maal, saa at de endnu i mange Aar kan glæde sig ved Evangeliet.

O. B. W.

Den 9. Maj fejrede Broder og Søster Johannes Andersen deres Sølvbryllup. Broder og Søster Andersen er velkendt i Randers Gren, hvor de har været kendt med Kirken i mange Aar. Broder Andersen blev Medlem af Kirken i en høj Alder; Søster Andersen har været Medlem i længere Tid.

Det er med stor Glæde, man aflægger et Besøg i deres gæstfri Hjem; mange er de Missionærer, som har nydt godt af denne Gæstfrihed. Det er en stor Fornøjelse at tale med Sølvbrudeparret om Evangeliet.

Vi beder, at Herren vil velsigne dem i de kommende Aar, saaledes at deres Livsaften maa forme sig lys og lykkelig for dem. Og vi véd, at Fremtiden vil forme sig paa denne Maade; thi de er i Besiddelse af »Den kostelige Perle«, et Vidnesbyrd om Evangeliet Sandhed. *O. B. W.*

BESØG.

Broder Søren J. Jespersen ankom til København den 3. Maj med »Frederik VIII«. Han vil aflægge et kort Besøg i sit Fødeland. Broder Jespersen er Maskinmester ved Kirkens store Hospital i Salt Lake City. Det er nu 28 Aar siden, han forlod Danmark, og det er med Glæde han igen gæster den By, hvor han lærte Evangeliet at kende. Broder Jespersen kommer for at hente sin Søn Paul, som nu er afløst fra sin Missionsvirksomhed. De bliver i København en Ugestid, tager derefter til Jylland og overværer Ungdomsstævnet i Esbjerg, hvorefter de besøger Tyskland og Frankrig, før de den 7. Juni forlader Southampton.

Broder Jespersen besøgte vort Møde Søndag Aften den 6. Maj og holdt en inspirerende Tale til de Hellige. Han bringer Hilsener hjemme fra og fortæller os, at Forholdene er ved at blive noget bedre i U. S. A.

AFLØSNING.

Ældste Paul W. Jespersen, som de sidste 31 Maaneder har virket i Den danske Mission, er blevet hæderligt afløst med Tak for vel udført Arbejde. Han har udført et godt Arbejde før Herrens Værks Fremmelse. Han har arbejdet i Aarhus, hvor han har mange Venner blandt Søskende, som især paaskønner det Arbejde, han udførte for Sangkoret. Han præsiderede over Esbjerg Distrikt godt 8 Maaneder og har nu været Missionssekretær i ca. 4 Maaneder.

Vi paaskønner Broder Jespersens gode Arbejde og siger: Gud velsigne ham paa hans Rejse over Land og Hav. Broder Jespersen vil overvære Ungdomsstævnet i Esbjerg, før han forlader os. Han rejser fra Southampton den 7. Juni.

BESKIKKELSE.

Ælste H. Marvin Bird er blevet beskikket til at være Missionssekretær. Han har kun været i Danmark nogle faa Maaneder, men han er vel skikket til dette ansvarsfulde Hverv.

Vi ønsker Broder Bird Velsignelse i hans nye Stilling.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

BRYLLUP.

Det vil sikkert glæde deres mange Venner at vide, at Richard Gregersen og Eva Mabel Giertsen er indgaaet i den hellige Ægtestand. De blev viet paa Frederiksberg Borgmesterkontor den 6. Maj, og den følgende Dag foretoges den kirkelige Handling i Kirkens smukke Sal i Borups Allé.

Forsamlingen sang »Det er saa yndigt at følges ad«. Efter en kort Tale af Præsident Holger M. Larsen sang Broder Valdemar Jacobsen »Lykken«. Præsident Larsen forrettede Vielsen og gav dem Kirkens Velsignelse.

Broder Gregersen er Medlem af Københavns Gren. Han er Grensskriver og ligeledes Forstander for Søndagsskolen, og Bruden er kendt af »Stjernen«s mange Læsere gennem Arbejdet som Oversætter for »Stjernen«. Søster Gregersen har været Præsidentinde for Unge Kvinders Forening i Danmark de sidste godt 2½ Aar.

»Stjernen«s Læsere ønsker Brudeparret til Lykke.

FORANDRING I UNGE KVINDERS HOVEDBESTYRELSE.

Søster Thyra Andersen, som de sidste Par Aar har virket som Raadgiver i Unge Kvinders Hovedbestyrelse, er ifølge eget Ønske blevet afløst fra denne Stilling med Tak for vel udført Arbejde.

Bestyrelsen bestaar for Øjeblikket af:

Eva Mabel Gregersen ...	Præsidentinde.
Anny Breum	1. Raadgiver.
Myrthla Jensen	2. Raadgiver.
Inga Lauritsen	Sekretær.

Vi haaber, at disse Søstre maa have Herrens Velsignelse i dette vigtige Arbejde.

DEN NORSKE MISJON.

GRENSKONFERANSER I BERGENS DISTRIKT.

Grenskonferansene i Bergens distrikt blev avholdt den 11, 18 og 25 mars, i henholdsvis Stavanger, Haugesund og Bergen. Rapporter, som blev gitt av grenspresidentene i de respektive grener, viste en betraktelig fremgang på praktisk talt alle områder. Lokalt misjonsarbeide, som nu blir utført i alle tre grener, har hjulpet meget til å holde møtelokalene fyldt av søskende og fremmede. Der kunde, med fordel, legges ennu mere vekt på dette arbeide. De embedsmenn, som har

ledelsen av de tre grener, og som blev opholdt ved disse konferanser, og hvem megen ære tilkommer, er følgende:

Bergen.

Forstander ...... Johan Sætrum.
Første rådgiver .. Haakon Jensen.
Annen — .. Ivar Fløisand.
Grensskriver .... Henry Nordvik.

Haugesund.

Forstander ...... Carl Haugen.
Første rådgiver .. Erling Birkeland.
Annen — .. Arnold Grøseth.
Grensskriver .... Lars Birkeland.

Stavanger.

Forstander ...... Martin Halvorsen.
Første rådgiver .. Edvin Kloogh.
Annen — .. Hjalmar Dagsland.
Grensskriver .... Julie Nygaard.

Evan L. Christiansen,
Distriktspresident.

BIKUBEARBEIDET GÅR FREM.

Bikubearbeidet har i mange år været en opbyggende og utviklende arbeidsgren for de unge kvinner i Kristi Kirke. Blant de mange ting, det streper efter å gjøre for dets medlemmer, er det å gjøre dem mere nyttige i hjemmet, i kirken og i samfundet. Et av hovedpunktene i »Bikubens Ånd« er: »Smake det søte ved å tjene andre«. Den uegennyttighet, som følger med dette arbeide, kan bare bringe glede både til medlemmene og til dem, som dette arbeide måtte komme i kontakt med.

Medlemmene av »Tro-Ta-Ren« (Tro, Tapperhet, Renhet) sverm av bikupepiker i Stavanger gren i den norske misjon har i sannhet holdt dette ideal for øie. Deres arbeide har alltid været karakterisert av uegennyttig tjeneste.

Skjønt det bare er tretten av dem, og seks av dem ikke er medlemmer av kirken, går de uforferdet igang med en hvilken som helst opgave med en slik energi og bestemthet, at deres evne til å vinne er næsten ubegrænset. I denne ånd forberedte og avholdt de en aftenunderholdning for medlemmer og venner av Stavanger gren. Denne underholdning var så vellykket, at de blev opfordret til å gjenta den. Med nogen få mindre forandringer i programmet underholdt de igjen et

(Fortsættes Side 230.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Holger M. Larsen | Redaktionssekretær og Translatør: Orson B. West

JOHANNES DEN DØBERS KOMME.

I vort Liv er der altid visse Ting eller Begivenheder, som har en fremtrædende Plads i vor Erfaring og i den Indflydelse, de har paa os. Saaledes er det ogsaa med Folk og Nationer. Jesu Kristi Opstandelse var blandt de mest vidtrækkende Begivenheder i Menneskets Historie. Dens Indflydelse, først lille, blev senere hen udbredt over hele Verden og frembragte bemærkelsesværdige Resultater i hvert civiliseret Land. Det har nærmere været en Tro paa den opstandne og levende Jesus end paa en korsfæstet, stor Lærer, der har haft saa mægtig en Indflydelse paa Menneskeslægtens Historie.

Men vi tænker ikke paa Øjeblikket, ikke paa Opstandelsen eller paa nogen anden Bgivenhed, som Verden nu regner som stor, men paa en Begivenhed, som paa meget rolig Maade fandt Sted i Staten Pensylvanien paa Bredderne af Susquehanna-Floden den 15. Maj 1829 — for 105 Aar siden. Det var Johannes den Døbers Komme til Jorden. Omstændighederne var omtrent som følger.

Oversætteren Joseph Smith og hans Sekretær og Skriver Oliver Cowdery var flittigt beskæftiget med at oversætte Mormons Bog fra Guldplader, som Joseph havde modtaget fra et guddommeligt Sendebud, Englen Moroni. Paa den ovenfor nævnte Dag skrev Joseph: »Vi gik ind i Skoven for at bede og spørge Herren angaaende Daab til Syndernes Forladelse, som vi fandt omtalt i Oversættelsen af Pladerne. Medens vi saaledes var beskæftiget med at bede og paakalde Herren, nedsteg et Sendebud fra Himmelen i en klar Sky, og idet han lagde Hænderne paa os, ordinerede han os, sigende: I Messiæ Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det aaronske Præstedømme, som indehaver Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, og Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse; og dette skal aldrig igen borttages.« Dette Sendebud sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, der kaldes Johannes den Døber i det nye Testamente.

I et saa enkelt Sprog beskriver Joseph Smith en herlig og meget betydningsfuld Begivenhed i Nutidens religiøse Hi-

storie. Begivenheden fandt imidlertid ikke Sted for Øjnene af Mængden, men — ligesom Kristi Opstandelse — i Stilhed. Hellige skrevne Optegnelser beretter om himmelske Sendebuds Komme til Individer, ikke i Almindelighed til Mængder. Saaledes var det ogsaa i dette Tilfælde.

Men hvori ligger Betydningen af den Begivenhed, der omtales af Joseph Smith, kan en eller ande spørge. Lad os se. Sendebudet meddelte Joseph og Oliver det aaronske Præstedomme. Og han kunde gøre det, for han var i Besiddelse deraf og var sendt fra Himmelen i dette Øjemed. Saaledes indtog disse unge Mænd en enestaaende Plads blandt alle Mænd paa den Tid — de var i Besiddelse af den levende Guds Præsteomme og derfor guddommeligt bemyndigede til at prædike, lære og døbe i hans Navn. De havde nu modtaget, hvad Menneskene havde været foruden i mange Aarhundreder. Der var blevet prædiket af gudhengivne Mænd, ja endog døbt ved Neddyppelse, den korrekte Maade for Daaben. Men de, der havde udført dette, var uden guddommelig Fuldmagt til at fungere, selv om de var oprigtige, gudhengivne Mænd. Derfor var deres Daab ikke til nogen Nytte — den manglede guddommelig Anerkendelse.

Men nu blev alt dette ved Guds Naade og Kærlighed forandret. Myndigheden til at handle for ham var atter givet til Jorden. De to, der havde modtaget dette Præstedomme, havde ikke gennemgaaet nogen Universitetsuddannelse for Præstegerningen. Deres Sind var ikke blevet befængt med falske Forestillinger om Gud og hans Forhold til sine Børn. De var ikke afhængige af en Levevej ved at kildre Menneskenes Øren med falske Lærdomme om Himmelen og Helvede og Menneskers Forhold til dem. Det var tænkende og bedende unge Mænd med rene Sjæle og lydige Hjerter og Sjæle, der stærkt higede efter Sandheden og den Helligaands Vejledning. De lagde sig efter at have aabne Øren og lydige Hjerter, saa at de saa meget hurtigere og lettere kunde høre Aandens Hvisken. Derfor var de værdige og rede til at modtage det hellige Præstedomme og blev æret fremfor alle andre Mænd paa den Tid ved at faa det beseglet paa deres Hoveder denne Dag, den 15. Maj 1829. Evangeliets Gengivelse til Jorden var nu begyndt. En Del af Præstedømmet var kommet, og Sendebudet lovede, at det skulde forblive, indtil »Levis Sønner atter frembærer et Offer for Herren i Retfærdighed«.

Dette er derfor en fremragende Dag i Historien om Guds Handlemaade med sine Børn. Hver Gren i Kirken gjorde vel i at fejre Aarsdagen i Maj ved at give et passende aaronisk Præstedomme-Program, udført af dem, der er i Besiddelse af dette Præstedømme.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 227.)
overfyldt hus den 19 mars. Ennu en gang gledet de en stor forsamling på næsten 100 mennesker med deres program. Adskillige av pikene blev tildelt rang ved birøkter søster Liv Halvorsen, og andre fyllte celler av forskjellige slags i aftenens løp. Innbefattet i programmet var to tablåer, utført av sjømåkepiker. Resten av programmet bestod av sanger, deklamasjoner, taler og et meget interessant stykke, »Til Seters«, som blev utført av bikubepikene. Megen ære tilkommer birøkter søster Liv Halvorsen og hennes assistent, søster Pauline Dagsland, for det vidunderlige arbeide, som blir utført under deres ledelse, for deres anstrengelser har ikke været forgjeves.

»Tro-Ta-Ren« Sverm bikubepiger, Stavanger, Norge.
(To fraværende).

BIKUBEPIKER BESØKER HAUGESUND.

Bikubepikene i Stavanger gren besøkte Haugesund i løpet av påskedagene. De reiste fra Stavanger onsdag den 28 mars og kom tilbage tredie påskedag, den 3 april, og hadde altså tilbragt fem dager i nabogrenen. De forteller, at de har foretatt interessante turer i omegnen, samt utført programmet søndag aften den 1 april. Det var enstemmig lovprisning over den deilige tur, som de hadde hatt, og de håpet, at den vilde bli gjentatt en gang i fremtiden.

Evan L. Christiansen,
Distriktspresident.

ORDEN I HERRENS HUS.

Det vilde være vanskelig å regne ut, hvor mange taler der er blitt holdt over emnet: »Guds hus er et ordenshus«, men efter mange søskendes og endda flere av våre venners mening behøves der flere av den slags taler, rettet, ikke til våre venner, som så mange av våre lærdommer er, men til oss som medlemmer av Guds sanne kirke.

Pope er blitt tilskrevet æren for følgende uttalelse: »Orden er himlens første lov«. Enten hans uttallese er nøiagtig riktig eller ikke, så har han på den vakreste måte beskrevet den situasjon, som man skulde vente å finne blant Guds barn. Nogen av våre ledere har sagt, at orden er resultatet av lydighet, hvad der synes å gi en nærmere forklaring av den sanne tilstand. Streng lydighet mot guddommelige lover resulterer i en tilstand av fullkommen orden.

Har du nogensinne været i den stilling, at du utført din plikt efter aller beste evne, og at resultatet avhang av fullkommen koncentrasjon og udelt opmerksomhet — så husk, at det er nettop den stilling, som inntas av enhver person, som forklarer evangeliets prinsipper i våre møter. Og når du så hadde opnådd å få en opmerksom forsamling, og du nærmet dig det høiste klimaks i din forklaring, kom der en eller annen unødvendig forstyrrelse, som avledet dine tilhøreres tanker akkurat lenge nok til, at de mistet tråden, og, selvfølgelig også, interessen for det, du fortalte dem. Talrike byggverker er blitt opbygget næsten til fullkommenhet, bare for å bli ødelagt av andres tankeløshet eller forsømmelighet på det mest avgjørende tidspunkt. Programmer og bekjendtgjørelser bør utarbeides slik, at der efter møtets begynnelse kan gis full opmerksomhet til hvert enkelt punkt i programmet. Hviskning og innbyrdes samtale bør være absolutt bannlyst. Unødvendige bevegelser skulde også opheves, og først av alt gjeller det å være presis. Kom i rette tid, og når møtet begynner, vis Gud den ære, som tilkommer ham, ved å vie full opmerksomhet til det, som blir sagt og gjort.

Brødre og søstre. La oss ikke være »Anstøtsstener« for en eller annen sjel, som søker efter lys. La oss heller være en hjelpende hånd, som alltid er villig til å gjøre våre del, for at andre kan få det sanne vidnesbyrd, som vi har. »La således eders lys skinne for menneskene, at de kan se eders gode gjerninger, og ære eders Fader, som er i himmelen.«

La det ikke sies om oss, at vi ikke har orden i våre gudshuse, »For Gud er ikke forvirringens ophav, men fredens.« (1 kor. 14: 33).

Evan L. Christiansen,
Distriktspresident.

MORMONISMEN OG ANDRE RELIGIONER.

Problem: I Deres Samkvem med andre Mennesker, hvilke Karakteregenskaber har De lagt Mærke til hos dem? Er der Beviser for, at de har nydt godt af Guds Godhed?

Undertiden møder man en hjemvendt Missionær, som siger, at hans Stilling overfor Medlemmer af andre Kirker har undergaaet en Forandring i den Tid, han var borte fra Hjemmet. Paa en eller anden Maade har disse Mennesker faaet den Idé — sandsynligvis da de var Børn — at kun Sidste Dages Hellige fik deres Bønner besvarede eller blev ledet i deres Tanker og Handlinger af den Helligaand. Maaske ligger Forklaringen paa denne Tilbøjelighed i vort Folks Paastand, at en ny Husholdning blev givet til Joseph Smith, og i den Kendsgerning, at de Hellige havde været Genstand for en Del Forfølgelser af Ikke-Mormoner i næsten alle Lande. For der er sandelig ikke noget i vor Teologi, som vilde lede en til at gøre en saa radikal og indgribende Adskillelse som mellem Mormoner og Ikke-Mormoner.

Naar saa senere disse Mennesker, som havde denne Idé, kom ud blandt andre Mennesker af anden Tro, indsaa de deres Fejltagelse. Den menneskelige Natur er omtrent den samme i alle Lande og til alle Tider. Overalt er der Folk, som prøver paa at leve et ordentligt Liv, og Folk, som ikke gør sig nogen Anstrengelse i den Retning. Endvidere er de fleste Medlemmer af andre Kirker lige saa oprigtige i deres Tro som de Sidste Dages Hellige i deres. Desuden faar mange af disse Mennesker deres Bønner besvarede, og de søger efter guddommelig Vejledning i deres Liv.

Alle Mennesker er Guds Børn — lige meget i hvilken Tidsalder eller i hvilket Land de lever, hvilken Farve deres Hud har etc. Og som hans Sønner og Døtre betyder de naturligvis meget for ham. Vi gør ofte Adskillelse mellem rig og fattig, lærd og ulærd, hvid eller brun. Men dette anerkendes ikke af Herren. For ham er der aabenbart kun to Klasser — de, som prøver at gøre det rigtige, og de, som gør det forkerte, alt efter deres Lys og Kundskab.

Der er utallige Millioner Mennesker i alle Religioner, som alvorligt søger efter Lys og Kundskab. Det er derfor uundskyldelig Snæversynethed at tro, at ingen, som ikke har annammet Joseph Smiths Budskab, er indenfor Guds Omhu og Interesse. Hvad Gud hader er Falskhed, Hykleri, Bedrag. Han elsker Oprigtighed, Ligefremhed og Ukunstlethed.

Hvis de Sidste Dages Hellige da har en ny Husholdning, og hvis ydermere Menneskeheden har Guds Aand i større

eller mindre Grad, hvilken Fordel har da de, som har annammet Evangeliet i denne Tid over dem, der ikke er blevet Medlemmer af Kirken? Til syvende og sidst er det kun Sandheden, der kan frelse os, baade i denne Verden og i den næste. Og Folk bliver frelste baade her og herefter i Forhold til deres Efterlevelse af Sandheden. Medens Oprigtighed er en stor Dyd, kan man dog godt være oprigtig i Fejltagelse. Det er Oprigtighed i Sandheden, der tæller. Overalt i Livet har Mennesker Fremgang som en Følge af deres Kundskab, ikke af deres Uvidenhed; ifølge deres Gerninger, ikke deres Ligegyldighed.

De Sidste Dages Hellige er som Følge af større Lys gennem Aabenbaring i Besiddelse af mere Sandhed end Medlemmet af nogen anden Kirke, for ikke at tale om den, som ikke paa nogen Maade er en Kristen. Det er en sikker Stilling at tage, selv om den kan synes noget egoistisk. Han har et højere Ideal angaaende Legemet. Legemet bør holdes rent ved ikke at bruge Te eller Kaffe, Tobak og alkoholiske Drikke; endvidere bør det holdes rent ved sparsomt Brug af Kød og ved Brugen af friske Grøntsager og Frugt som Føde. De Sidste Dags Hellige har et højere Ideal om Forholdet mellem Kønnene. Ægteskabet er ordinret af Gud, og enhver Forbindelse udenfor Ægteskabet er forkert for baade Mand og Kvinde. Endvidere, de Sidste Dages Hellige har en højere Opfattelse af Livet herefter. Mennesket er en Gud i Embryo; i Himmelen vil han have de samme Magter og Kræfter, som han har her, med at tænke, vælge og elske; og han er i Stand til at gaa evigt fremad, til han er fuldkommen, som Gud er fuldkommen.

Det er disse og andre lignende Idealer om evigtvarende Liv, som udgør Mormonismens Budskab til Verden. Vi har et Budskab at give Menneskene, et Budskab om større Kundskab og aandelige Muligheder. Vi har »Fylden« af aandelig Sandhed at give dem.

Hvis De nogensinde har været borte fra Hjemmet, maaske i et fremmed Land, og pludselig falder over en gammel Ven, maaske fra samme By, har De oplevet noget enestaaende. Det skyldes, at De og en anden, selv om det kun er for et Øjeblik, er paa fælles Grund. De er fra samme Sted; De har haft Erfaringer sammen; De kender de samme Mennesker og Scener; De har derfor de samme Ting at tale om; paa en meget virkelig Maade er I to eet.

Der er noget lignende i den Situation, som vi nu taler om. I det Øjeblik, De paatager Dem dette større Synspunkt med Hensyn til andre Mennesker, der ikke er af Deres Tro, vil Verden og dens Indbyggere se anderledes ud for Dem. Alle

Mennesker er Deres Brodre og Søstre i en ny Betydning; alle er Guds Børn; ikke alene De, men alle Mennesker er Genstand for Guds rørende Omhu. Paa een Gang er De paa fælles Grund med enhver.

UDNÆVNELSE.

Det er med Glæde og Stolthed, at de skandinaviske Hellige modtager Nyheden om Dr. John A. Widtsoes Udnævnelse til Leder af Kirkens Undervisningsvæsen. Der findes næppe en dygtigere Mand i Kirken til denne ansvarsfulde Stilling. Dr. Widtsoe har viet hele sit Liv til Uddannelsen af Zions Ungdom.

Vi, der har været i Missionsmarken under Dr. Widtsoes Ledelse, paaskonner hans Dygtighed og kan ikke andet end gratulere Kirkens Ungdom med at have en saa dygtig Mand i Spidsen for Undervisningsvæsenet.

Holger M. Larsen.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

20. Maj.

Det er altid interessant at se, hvor meget vi kan huske af vore Lektier. I Dag skal vi prove dette. Hensigten med Lek-

tierne er naturligvis ikke alene at »huske« dem, men lad os i vort daglige Liv, i vort Hjem, i Skolen, prove paa at efterleve dem. Dersom vi »husker« dem paa den Maade, da faar vi forst det fulde Udbytte af dem.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor glemte Israel i saa mange Tilfælde deres Gud? Hvad bliver Resultatet af at glemme Gud?
2. Hvem var Filisterne? Fortæl, hvad du kan, om dem.
3. Nævn nogle af Samsons Karakteregenskaber. Har de fleste Mennesker flere gode Sider og Egenskaber end daarlige?
4. Naar det gaar galt med Born, har Forældrene da nogen Skyld i det?
5. Hvad var Silo? Hvad svarer i vor Kirke til Silo?
6. Skulde Børn bede for deres Forældre?
7. Fortæl om Saul. Forandrede Saul sig meget med Aarene?
8. Hvad Forskel var der paa Saul og Samuel?
9. Hvad bestaar virkelig Anger og Omvendelse i?
10. Fortæl om David. Var han en stor Mand? Hvad forstaar vi ved en »stor Mand«?

---

27. Maj.

Denne Sondag benyttes til at indhente ikke gennemgaaede Lektier.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

20. Maj.

DEN BARMHJERTIGE SAMARITAN.

Tekst: Lukas 10: 25—37.

I vor sidste Lektie lærte Jesus Folk noget ved at fortælle dem en Historie. Det var Historien om Sædemanden. I hvilken Slags Jord groede Sæden bedst? En Dag, da Jesus talte til Mængden, stod en Herre op og sagde: »Hvad skal jeg gore for at komme ind i Himmeriges Rige?« Jesus svarede: »Hvad staar der skrevet i den gode Bog?« Herren sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele din Sjæl, Sind og Styrke og din Næste som dig selv.« Jesus sagde: »Du har svaret rigtigt. Gor det, saa vil du hore til Guds Rige.« »Men,« sagde Manden, »hvem er min Næste?« Saa fortalte Jesus denne Historie:

Der var engang en Mand, der drog ud paa en Rejse alene. Nogle Rovere overfaldt ham og stjal hans Penge og Klæder.

Noget senere kom en Præst, en af Guds Tjenere forbi. Han saa den stakkels Mand ligge der. Men saa snart han saa ham, saa han den anden Vej. »Hvis jeg standser for at hjælpe ham, kan Røverne ogsaa overfalde mig,« tænkte han. Det var mere sikkert for ham at tænke paa sig selv og lade Manden ligge alene. Derfor skyndte han sig bort saa hurtigt, han kunde.

Snart kom der en anden Mand forbi den ensomme Vej. Han var en Sanger fra Templet. Folk troede ogsaa, at han var en Guds Tjener. Han gik over og saa paa den blødnde Mand. Han gik ogsaa bort uden at hjælpe den stakkels Mand.

Saa kom der en anden forbi. Det var en fremmed, som ikke boede i det Land. Han havde ogsaa travlt. Der var heller ingen, der brød sig om ham der. Men da han saa den stakkels saarede Mand ligge hjælpeløs, standsede han straks. Han tænkte ikke paa, at Røverne muligvis var nærved. Han følte sig stor og stærk nok til at hjælpe den lidende Mand. Han rørte ganske blidt ved ham. Han forbandt ham paa de daarlige Steder. Han lagde ham forsigtig op paa sit Æsel og bragte ham til det nærmeste Hotel. Han betalte Værten for at passe den saarede godt og omhyggeligt.

Da Jesus var færdig med Historien, vendte han sig om mod den Herre, som havde stillet Spørgsmaalet. »Hvilken af disse tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var faldet iblandt Røvere?« Han svarede: »Han, som øvede Barmhjerti ghed imod ham.« Og Jesus sagde: »Gaa bort, og gør du ligesaa.«

---

27. Maj.

Benyt denne Søndag til at indhente eventuelt forsømte Lektier.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

»Moder!« han sprang op og tvang sig selv til at tale. »Jeg maa have det sagt. Banken er gaaet fallit og — og — jeg har ikke altid sat dig ind i mine Forretningsaffærer, Mo'r. Jeg skylder mere bort nu, end al vor Ejendom beløber sig til.

Jeg har spekuleret i Ejendomme. Jeg betalte en høj Pris for Riverside Ejendommen, og det Papir, som jeg bad dig underskrive, var en Prioritet i Gaarden for at forskaffe et Laan. Moder, jeg troede, det var en god Spekulation, og det vilde det ogsaa have været, om vi havde beholdt Jernbanen, men nu er Landet sunket ned til saa lav en Pris, at alt, hvad vi ejer, ikke vil dække, hvad vi skylder. Og Banken er ogsaa gaaet fallit. — Aa, Mo'r, Mo'r!«

»Min kære Dreng, tag dog ikke saadan paa Vej. Dersom det værste skulde ske, saa har vi dog endnu Gaarden her, har vi ikke?«

»Du forstaar det ikke, Mo'r; vore Kreditorer kan tage den ogsaa.«

Da hun hørte dette, overvældedes hun af Fortvivlelse og græd bitterligt. Ved Synet af sin Moders Taarer blev Sønnen Herre over sine egne Følelser og prøvede paa at trøste hende paa bedste Maade. Hun skulde aldrig komme til at lide Nød, saa længe han havde to stærke Arme, hvormed han kunde arbejde, forsikrede han hende. Alt vilde blive godt tilsidst. »Hvad jeg har gjort een Gang, det kan jeg gøre igen, Mo'r; hvis det værste skulde ske, vil det blive en haard Prøvelse, men jeg er ung endnu og har Livet foran mig.«

I en hel Time sad de paa Sofaen med Armene omkring hinanden og drøftede deres Stilling, og da de senere tavse betragtede de hendøende Flammer i Kaminen, førtes deres Tanker tilbage til et lille Bjælkehus paa den øde, kratbevoksede Slette og derfra til Bygningen af Vandsamlingssteder og Gravningen af Kanaler.

Det værste skete. De kunde maaske have beholdt en Del af Ames Gaarden, men de besluttede at lade det altsammen gaa, betale deres Gæld og møde Fremtiden som ærlige Folk. Resultatet blev, at alt var klaret og bragt i Orden inden Jul og Fru Ames flyttet ind i et hyggeligt 3-Værelsers Hus nærmere Byen, for hvilket de betalte en maanedlig Leje.

Frk. Virginia Wilton var paa Besøg hos sin »Familie i Østen«. Rupert baade længtes efter og frygtede for hendes Tilbagekomst. I sine Breve havde han intet sagt om den indtraadte Forandring i hans Affærer. Han vilde vente, til hun kom tilbage for da at forklare det Hele til hende mere udførligt, end det kunde gøres i et Brev. Han havde besluttet for hendes Skyld at foreslaa hende, at de udsatte deres Ægteskab til Foraaret. Da vilde han sikkert være bedre stillet end nu. Det vilde være et Offer for hans Vedkommende, men Virginia vilde være fornuftig nok til at indse det rigtige heri. Jo, de vilde raadføre sig med hinanden, og Virginias Kærlighed vilde give ham Kraft og Mod. Til Trods for alt saa

var Fremtiden ikke saa mørk endda med en saadan Pige som Virginia Wilton ventende paa at blive hans Hustru. Dette var hans Tanker.

Dagen efter hendes Hjemkomst til Willowby gik Rupert ud for at besøge hende. Værtinden, Fru Worth, aabnede Døren, da han bankede, og sagde, at Virginia var gaaet ud og vilde være ude hele Dagen. Hun havde imidlertid skrevet et Brev, som skulde gives til Rupert, dersom han kom og spurgte efter hende.

Rupert tog Brevet og forlod Huset. Han vilde rimeligvis finde hende hos en eller anden af Naboerne, og i Brevet var der sikkert Oplysninger om, hvor han skulde søge hende. Forsigtigt aabnede han Konvolutten og læste:

»Kære Hr. Ames:

Da jeg har modtaget en Stilling som Lærerinde i en anden Stat, er jeg nødsaget til at forlade Willowby i Morgen. Jeg vil have altfor travlt til at tale med Dem, inden jeg rejser, og De er sikkert for fornuftig til at følge efter mig. Glem Fortiden. En venlig Hilsen fra

Virginia Wilton.«

* * *

Nina blev gift ved Nytaarstid, og omtrent to Uger senere døde Fru Ames.

Saaledes vendte Livets Omskiftelser op og ned paa alt for Rupert Ames og bragte ham megen Modgang og Sorg; men han tabte dog ikke helt Modet. Mange af hans tidligere Venner var hans Venner endnu, og han kunde let have druknet sin Sorg i Selskabslivets Fornøjelser, men han foretrak at sidde hjemme i de lange Vinteraftener ved Siden af den varme Ovn og Lampen, fordybet i sine Bøger og glemmende alt omkring sig. Det forekom ham, at han fortes bort fra sit tidligere Liv, til en anden og fremmed Verden. Han tabte al Interesse for sine Omgivelser. For ham var alt udenfor blevet øde, tomt og koldt.

Den tidligere saa smukke Dal var for ham som et Fængsel. Bjergene, iblandt hvilke hans Barndom var henrunden, tabte al deres Tiltrækning. Hvor dumt var det dog ikke alligevel, tænkte han, altid at opholde sig i en enkelt lille Dal og aldrig faa noget at vide om den store Verden udenfor. Sjælen maa da uvilkaarligt blive smaalig og snæversynet under saadanne Forhold.

Tidligt næste Foraar pakkede Rupert sine Ejendele sammen til en Byldt, som han bandt bag Sadlen paa sin Hest og sagde Farvel til sine Venner.

»Hvor tager du hen, Rupert?« spurgte de.

Men hans Svar var altid: »Jeg véd det ikke.«

VIII.

»Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende, ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den til Gengæld dem, som derved er øvede, en Fredens Frugt i Retfærdighed.« — Heb. 12: 11.

Rupert Ames red hele Dagen og gjorde kun et kort Ophold ved Middagstid, for at Hesten kunde græsse. Selv mærkede han ingen Træthed. Den saa længe ophobede Energi var begyndt at slippe op, og det forekom ham, at han kunde have redet, eller gaaet, eller paa anden Maade arbejdet haardt i en lang Tid uden at behøve Hvile. Han maatte bevæge sig, være i Virksomhed. Han havde ligget i Dvale længe nok, ikke bestilt andet i Maaneder end at tænke, tænke —. Det vilde have drevet ham fra Sans og Samling, om han ikke havde gjort Forandring. Hvortil skulde han? Ingen vidste det; Rupert vidste det ikke selv. Det var ligemeget, hvor han kom hen, naar han blot kom bort fra de Begivenheder og Erindringer, der knyttede sig til Willowby og Dalen, hvori den laa.

I Mørkningen red han ind i en lille Landsby, der laa ved Indgangen til en Bjergkløft. Bag flere af Vinduerne var der Lys. En stærk Kuling kom fra Kløften, og Træerne, der stod langs Byens eneste stenede Gade, hældede alle til den samme Side — bort fra Bjerget. Rupert havde aldrig været paa dette Sted, men han havde hørt Tale om Windtown. Var der et Hotel? spurgte han en Forbipasserende. Nej; men Smiths oppe paa Bakken tog mod Logerende. Der gik han op og fik sin Hest i Stald og blev selv forsynet med Aftensmad og en Seng for Natten. Til langt ud paa Natten gik han op og ned ad Byens Gade eller klatrede op ad Klipperne ovenfor.

Næste Morgen var han tidlig paa Farten igen og red ind i Bjergkløften, ligesom Solen begyndte at skinne paa de stenede Kupler og kastede lange Lyskugler tværs over Kløften. En Sommermorgens Ridt gennem en Bjergkløft i Klippebjergene er altid en Inspiration, men Rupert var sig ikke dette bevidst. Igen i Dag, ved Middagstid, gav han sin Hest et Foder og lod den æde, hvad den kunde, af det sparsomme Græs langs Bjergskraaningen. Et Stykke Brød, han havde i Lommen, og som han dyppede i det klare Vand, udgjorde hans eget Maaltid. Derefter gik Turen videre ud af Bjergkløften op over Bjerget og ud mod de store Sletter. Hele den Eftermiddag red han over den vidtstrakte, lyngbevoksede Slette, der aldrig syntes at faa Ende. Det var næsten Midnat, før han standsede ved en Minelejr, hvor han slog sig ned

for Natten. Den næste Morgen solgte han sin Hest for tre Tyvedollar Guldstykker og med sin Byldt paa Ryggen gik han til Jernbanestationen, der laa syv Mile derfra.

»Maa jeg bede om en Billet,« sagde han til Manden ved den lille Glasrude.

»Hvortil?«

»Til — er — til Chicago.«

Manden saa mistænksomt paa Rupert og vendte sig derpaa til en paa Væggen hængende Takstliste.

»Otteogtyve, Halvtreds,« sagde han.

To af Guldstykkerne blev skubbede ind gennem Vinduet, og Rupert fik sin Billet og Penge tilbage.

I Jernbanevognen skaffede han sig et Sæde lige ved Vinduet, saa at han kunde se ud over Landet, han kom igennem. Det var de samme kendte Bjerge og Vandløb hele den Dag, men den næste Morgen, da han vaagnede og saa ud af Kupévinduet, mødte der ham et mærkeligt Syn. I alle Retninger, saa langt han kunde se, strakte sig den store, flade Prærie, over hvilken Toget dampede afsted med god Fart i en lige Linie Mil efter Mil i det uendelige. »Vi maa være i Kansas,« tænkte han. »Hvilket mærkeligt Syn at se saa meget fladt Land.«

Men hvad rejste han i Grunden til Chicago for? For at se Verden, blande sig i Menneskemassen, komme i Berøring med sine Medmennesker — hvad andet vidste han ikke.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.